

DISCREPANCIES

Si discrepar significa, entre altres coses, «ésser diferent; no avenir-se en el parer, en l'opinió...» crec que avui podem dir que no hi ha avinença entre molts representants parlamentaris i el comportament de la base que els va elegir.

Mentre els diputats, en nom dels respectius partits polítics, signen la seva conformitat amb el pla econòmic presentat pel Govern, els Sindicats diuen que no.

Mentre els dirigents es mostren serenament disposats a ajudar l'Administració, en la base es prodiguen les vagues i fins i tot la violència, gens adients amb l'actitud dels rectors polítics corresponents i en perjudici de l'economia del país.

Costa d'entendre-ho, veritat? Perquè si una de les raons, de l'abundosa proliferació de Sindicats, es deu a què obeeixen unes directrius de determinats partits polítics, sembla que haurien d'acceptar allò que els capdavanters del seu pensament polític creuen necessari fer. La majoria de l'oposició ha manifestat que, malgrat no està d'acord amb alguns punts consideren que cal fer un sacrifici per tal d'intentar sortir del pou en el que es troba l'economia del país.

He cregut sempre que els interessos dels treballadors tenen un denominador comú. Tot el que marxi d'aquest denominador comú, pertany a un matís polític. Per tant, els actuals Sindicats, digu's el que es vulgui, han de tenir, forçosament, una certa subjecció al partit que en ells predomina. Per això es fa difícil d'entendre aqueixa discrepància.

Estic escrivint, aquest comentari, dies després de la firma del que s'ha anomenat «Pacte de la Montcloa», i acabades d'oír les declaracions d'alguns representants sindicals. D'ací ve el títol de «discrepàncies» que em dona peu per a publicar aquestes ratlles.

Algú pot replicar que hi ha diversitat de sindicats, perquè no obeeixen a cap política, i per això no estan d'acord. Aquest argument, però, reforça la teoria de què, si quan es tracta d'assumptes que afecten exclusivament interessos laborals, tots es donen la mà, no hi hauria necessitat de tantes centrals sindicals, perquè l'interès és comú. En fi, és una idea pròpia que gràcies a la direcció de l'IGUALADA, exposo, com un altre pot exposar la seva i, entorn de la qual, no pretenc polemitzar.

D'una cosa n'estic gairebé segur. Tal com pita l'ambient, el Pacte probablement serà com tantes altres coses, a casa nostra, lletra malaltissa o del tot morta. No n'hi ha prou de publicar lleis al Butlletí Oficial. Cal que tothom hi posi el coll, com altres nacions, amb l'economia molt més malparada, han fet, i per això avui són estats econòmicament poderosos. L'Administració, els empresaris i treballadors, l'hi posaran? Molt difícil, però molt, veig el futur del país.

L'altra discrepància és l'assenyalada per algun sociòleg i que, segons diuen, els darrers acords pretenen esmenar. Es tracta de les pensions de misèria que molts jubilats reben. Crec que tots estem convençuts de la seva desproporció. Per això quan s'aplica un percentatge d'augment, el cost de la vida ja s'ha vist desbordat, i com que el tant per cent de millora no es fa amb la propció necessària per anivellar-los, tot segueix igual o pitjor.

Sembla que les baixes pensions han d'ésser modificades amb la quantia suficient per fer substancials l'augment als qui més ho necessiten, fins assolir, progressivament, un nivell equitatiu, racional.

Pretendre, però, que es pugui resoldre, a curt termini, no resultarà fàcil. Alleugerir la situació econòmica dels més febles ha d'ésser el camí que obri l'esperança al qui més dret hi tenen. Les diferències actuals no són justes. Es urgent solucionar-les. Molts dels que es van fer il·lusions, quan pel juny se'ls prometia tant, ja no podran fruit-ne. Les baixes, entre els pensionistes, són, naturalment, copioses. Esperem que l'esmena s'iniciï ben aviat i les discrepàncies acabin.

M. TEIXIDO

Por su interés reproducimos del semanario «Igalada», el presente artículo de M. TEIXIDO

LA CONFIDENCIALERA

El hecho de que hayamos tenido varias Constituciones, imagino que debe ser considerado bastante normal, dentro de lo que cabe. Una normalidad que no exime de que uno esté profundamente convencido de que un pueblo que precisa de reno-

varlas con determinada frecuencia, aunque luego se pase una serie de años arrinconándolas todas, es que no termina de marchar del todo bien. O que cambia de parecer cada vez que se levanta de la cama.

Tenemos además una especial gracia, un arte si usted

quiere, en alumbrarlas con sorpresa sea ésta inicial, final o en su mitad. Sólo falta seguir la historia para comprobarlo. Además, tarde o temprano, terminamos por ponerles un mote.

Por ello y antes de que nadie se nos adelante, me gustaría proponerle uno para la que nos

van a dar los grandes padres de la Patria renovada. A saber: La confidencialera. Un poco largo el nombre en cuestión. Ya lo sé. Sin embargo, inicialmente, se me ha ocurrido: la confidencialera patriótica que quizás fuera más apropiado aunque muy largo.

Ya, que uno recuerde, un tanto por encima, tuvimos la gloriosa y La Pepa. La Pepa, por lo menos por su nombre, es la que caía más simpática y suena, aún hoy día, como expresión un tanto alegre si que no demasiado reflexiva. Viva la Pepa! suena a jubiloso, constituciones aparte. Seguramente por su rotundidad al ser un nombre corto.

Confidencialera, aun con el retoque de lo de patriótica, queda entonces, un tanto largo. Sin embargo, cara a la posteridad puede hacer reflexionar un tanto sobre el momento preciso en que se estaba alumbrando. Porque aquí pregonamos libertades al tiempo que nos reunimos a puerta cerrada. Y mucha base y tal a la hora de los discursos con un grueso tente allá en el momento de las realidades.

Tampoco, como es lógico, una preconiza el guirigay. Sin embargo resulta un espectáculo un tanto descorazonador que si nuestros prohombres se reúnen en el coro de la confidencialidad, suelten, de pronto, un gallo impresionante. El que luego se reúnan para ver quién ha sido el que ha desafinado suena tan falso como los antiguos rumores que iban y venían sin saberse su origen cierto.

Por lo pronto, me acepte usted el nombre o no, tendremos que ponernos en guardia. Aunque ya dice el refrán que: secreto de tres, de todos es, cabía imaginar un poco más de seriedad en tan altos y severos organismos democráticos.

RUBÉN